

Φόρος τιμής στους Λαγκαδινούς χτίστες

[/ Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Μαστοροχώρια στην Πελοπόννησο τον 18ο και τον 19ο αιώνα υπήρχαν πολλά. Ονομαστά τέτοια, ήταν στη Γορτυνία τα χωριά Σέρβου, Ρεκούνη (Λευκοχώρι), Μπουγιάτι (Λυσσαρέα), Βρετεμπούγα (Δόξα), Βυζίκι, Ζουλάτικα (Περδικονέρι). Στην περιοχή των Καλαβρύτων τα Κλουκινοχώρια Αγία Βαρβάρα, Σόλοι, Περιστέρα, Μεσορούγι, Χαλκιάνικα επίσης η Κυνουρία με τους σπουδαίους τσάκωνες χτίστες, η Μάνη, η Επίδαυρος και στο Φενεό της ορεινής Κορινθίας τα χωριά Καλύβια, Φονιά, Γκούρα και Ταρσός.

Ο τόπος όμως που η χρήση και η κατεργασία της πέτρας βρήκε το κατάλληλο ανθρώπινο υλικό για να αναπτυχθεί και να εκτοξευθεί σε απίθανα ύψη τελειότητας, ήταν τα Λαγκάδια (το κρεμαστό χωριό) της Αρκαδίας. Και αυτό έγινε κυρίως από τον 17ο αιώνα μέχρι και τον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Σ' αυτό βεβαίως βοήθησε η ύπαρξη και η εύκολη πρόσβαση στην πέτρα και το ξύλο και κυρίως το ανήσυχο πνεύμα των λαγκαδινών μαστόρων της πέτρας, που μετέφεραν την πατροπαράδοτη τέχνη τους από πατέρα σε παιδί και από γενιά σε γενιά.

Πηγή: www.psarikorinthias.gr

Και καθώς είναι αποδεδειγμένο ότι η ιστορική πραγματικότητα, τα ήθη και τα έθιμα αλλά και τα φυσικά χαρακτηριστικά του κάθε τόπου διαμορφώνουν τους χαρακτήρες και τα επαγγέλματα, οι μαστόροι της πέτρας άρχισαν να την πελεκάνε σιγά - σιγά φτιάχνοντας μικρά στην αρχή, πολύπλοκα και όμορφα έργα ύστερα, κυρίως γεφύρια, σπίτια και εκκλησίες, νικώντας τα φυσικά εμπόδια και φαινόμενα, σπάζοντας την απομόνωση και ερχόμενοι έτσι σε επαφή με τα διπλανά χωριά και τις πόλεις.

Με πρώτη ύλη λοιπόν την σπουδαία αρκαδική πέτρα και με όπλο το μεράκι και τον ανθεκτικό χαρακτήρα τους, οι φημισμένοι αυτοί χτιστάδες, γυρίζαν με τα μπουλούκια τους από χωριό σε χωριό και από πόλη σε πόλη και έχτιζαν σπίτια, εκκλησίες, γεφύρια, σχολεία, μοναστήρια, βρύσες, πύργους, κάστρα, καμπαναριά, μύλους, πεζούλες και κάθε άλλου είδους κατασκευές.

Η ζωή, κατά τη διάρκεια της δουλειάς για τα μέλη του μπουλουκιού, δεν ήταν καθόλου εύκολη. Οι συνθήκες ήταν άσχημες αφού δούλευαν “ήλιο με ήλιο” ή “άστρι μ’ άστρι”, με μικρή διακοπή για κολατσιό και φαγητό.

“Τι τα θές...είναι μεγάλο τούραγνο η δουλειά του χτίστη. Τον αγουρογερνάει και τον στέλνει στον τάφο παράωρα. Και, να ειπείς, μια μέρα είναι; Θα περάσει; Είναι χρόνια καιρός, βλέπεις, που λασποκοιλιόμαστε για την πεντάρα... Για το ψωμί των παιδιών, για το τσαρούχι, για τη ντυμασιά, για το νάχτι και την προίκα της

τσιούπας, για το φουστάνι της κυράς, για το προσφάϊ και την αρτυμή, για το κερί της εκκλησιάς... Ούλοι από τούτα δυο χέρια καρτεράνε. Μα σαν ξεπέσουν... κλάφτα χαράλαμπε..."

Χαρακτηριστικό είναι και το τραγούδι:

“Της μαστοριάς τα βάσανα
της ξενιτιάς τα πάθη
τα είδε ο ήλιος κι έσβησε
και το φεγγάρι εχάθη.
Τ’ακούσανε και οι θάλασσες
και φούσκωσαν το κύμα.
Στην ξενιτειά, στην μαστοριά
είσ’ ο μισός στο μνήμα”

Πηγή: www.aromaellados.eu

Μια μικρή ιστορία για τους Λαγκαδινούς μάστορες
Γράφει ο [Ευάγγελος Χριστόπουλος](#).

Όπως τα είχανε ειπωμένα και συμφωνημένα από το βράδυ, έτσι γενήκανε. Πρωί πρωί, ολόκληρο μπουλούκι, άνθρωποι και γαϊδούρια, αργοσαλεύουν από το ένα χωριό στο άλλο και ψάχνουνε για δουλειά. Μικρομερεμέτια που έκαναν σε ένα

χωριό γρήγορα τέλειωσαν. Τα ζώα ήταν φορτωμένα με σύνεργα: μυστριά, ξινάρια, λοστάρια, βαριές, κασμάδες, φτυάρια και ζύγια.

Στην μια πλευρά και στην άλλη στα σαμάρια ήταν δεμένες με τριχιές μικρές σανίδες λασπωμένες για να φορτώνουν και να κουβαλούν τις πέτρες.

Και πανογώμι φάγνα για τα ζα και κρεμασμένα στα πισάρια και στα μπροστάρια τράστα, λινάτσες, σακιά με τρόφιμα και άλλα χρειαζούμενα. Έτσι προχωρούν από το ένα χωριό στο άλλο. Σε ένα ζώο έχουν φορτώσει τα τσιόλια τους για να κοιμούνται, όμορφα φορτωμένα σαν τα προικιά της νύφης.

Πίσω από τα ζώα ακολουθούν οι άντρες, λασπωμένοι, αξούριστοι, κουρασμένοι, μπαϊλντισμένοι τραβούν άκεφοι το δρόμο τους. Ξαμώνουν και φοβερίζουν τα ζώα να πάρουν τα πόδια τους. Τα μαστορόπουλα, άλλα πίσω από τα ζα, άλλα μόνα τους μισοξυπόλυτα, αγουροξυπνημένα, άψητα ακόμα στη δουλειά, ακολουθούν με πρόσωπα χλωμά και αγέλαστα.

Όλοι έχουν αγωνία! Θα βρούνε δουλειά;

Ζύγωσαν σε χωριό του Πύργου κι ο Μαστρογιάννης, ο πρωτομάστορας, έπιασε κουβέντα κοντά στου παπά το σπίτι. Σιούριξε κι έδωσε εντολή να σταματήσει το μπουλούκι. Όλων τα μάτια ήταν στραμμένα πάνω του. Ήθελαν να συμφωνήσει σε αυτό το χωριό να χτίσουν κάτι. Τους έφαγαν οι δρόμοι γυρίζοντας μέρες γυρεύοντας δουλειά.

(συνεχίζεται)